

Rode paraplu

Nadat ze een tijdje gezellige, filosofische en soms tersluiks sjansende e-mails met elkaar hadden uitgewisseld, besluit Sven te doen wat hij de afgelopen week iedere dag niet durfde. Hij zit in de trein met zijn laptop op schoot en terwijl hij zijn wangen voelt gloeien, schrijft hij: *Als ik 't mag vragen, waar woon je eigenlijk? Zin om elkaar te ontmoeten?* Zonder er verder een gedachte aan vuil te maken klikt hij op verzenden. En zucht diep. Vraagt zich af hoe hij verliefd heeft kunnen worden op letters in een e-mail. Meer dan dat is het niet. Op een forum over hedendaagse kunst kwam hij in contact met Thera, zo heet ze. Hij kent haar interesses, haar schrijfstijl, haar grapjes, maar in feite is zijn verliefdheid afhankelijk van zijn goedgegelovigheid, Thera zou stiekem een oude man kunnen zijn. Sven weigert te twijfelen. Hij wil dit adembenemende gevoel niet verliezen, deze blinde verliefdheid op de Thera van de e-mails, die hem 's nachts wakker houdt en overdag doet dromen. Heeft hij dit ooit eerder gevoeld?

De trein rijdt Amersfoort binnen en Sven sluit zijn laptop af. "Hè hè, stop je ook eindelijk met werken? Het is nu weekend, hoor." De vrouw tegenover hem knipoogt vrolijk. "Ik, eh, ik werkte niet, ik heb niet echt een baan, zeg maar", antwoordt Sven. Bedenkt zich vervolgens dat dat haar eigenlijk niets aangaat. "Oh joh," reageert de vrouw, "ik ook niet." Sven grinnikt. Buiten regent het. Terwijl Sven zijn tas boven zijn hoofd houdt en zich voornemt een paraplu aan te schaffen, bij voorkeur een rode – de kleur van de liefde, leest hij op het zwarte linnen tasje dat de vrouw bij zich draagt de woorden *Armando Museum Amersfoort*. Een kunstliefhebber? Hij draait zich naar haar toe om er een opmerking over te maken en ziet dat ze weg is. Jammer.

Thuis zet hij direct zijn laptop weer aan. Thera heeft zijn e-mail beantwoordt. Er vliegen vlinders, nee, vogels in zijn buik. Het doet bijna pijn. *Het kadastrale middelpunt van Nederland, weet je dat te vinden? Daar woon ik dichtbij. Groetjes, Thera.* Sven krijgt het warm. De e-mail is een minuut geleden verzonden en hij besluit direct een wedervraag te stellen. *Ken jij Armando?* Daarna zakt hij achterover in zijn stoel. Het kadastrale middelpunt? Betekent dit dat Thera ook in Amersfoort woont? Er komt een e-mail binnen. *Ja, die ken ik. Ik wil je graag ontmoeten. Ideeën?* Sven bloost. Denkt een moment koortsachtig na. Is hij bereid de anonimiteit op te geven die hij juist zo lekker vindt? Langzaam buigt hij zich naar de laptop. Twijfelt. Denkt aan de oude man. Hij zou Thera om een foto kunnen vragen. Tegelijkertijd geniet hij van de angst voor het onbekende. Dan krijgt hij een idee en schrijft: *Zondag om 2 uur bij het voormalige Armando Museum? Herkenningsteken: rode paraplu. Groet, Sven.* Een kilometer daar vandaan leest Thera Svens e-mail, lacht, pakt haar zwarte linnen tasje en vertrekt naar de Hema om een rode paraplu te kopen.

Auteur: Afieke Grit

Foto: Armando museum met rode paraplu's, van Ida Gosman